

γυναικὸς ταύτης, οὐδὲ πάλλιν συνήθης καρδία ὑπὸ τὸ στήθος της. Ποία νὰ εἴνε ἡ γυνὴ αὕτη;

Ἡ Μέρση ἀνεκάλεσεν ἅπαν τὸ θάρρος της καὶ ἐβίασεν ἐαυτὴν ὅπως τῷ ὁμιλήσῃ.

— Νομίζω ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ εἶνε εἰς τὴν βιβλιοθήκην, εἶπε δειλῶς, νὰ τὴν εἰδοποιήσω ὅτι εἰσθε ἐδῶ;

— Μὴ ἐνοχλεῖτε τὴν Λαίδη Ζάνετ καὶ μὴ ἐνοχλεῖσθε οὔτε ὑμεῖς αὐτὴ.

Καὶ μετὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἐπλησίασε τὴν τράπεζαν τοῦ προγεύματος, ἔλαβε τὸ ὑπόλοιπον, ὅπερ εἶχεν ἀφήσει ὁ Ὁράτιος ἐκ τοῦ βουργόνδειου οἴνου καὶ τὸ ἐκένωσεν ἐντὸς ποτηρίου.

— Ὁ βουργόνδειος οἶνος τῆς θείας μου ἀντιπροσωπεύει ἐπαρκῶς πρὸς τὸ παρὸν αὐτήν, εἶπε μειδιῶν. Ἐρχομαι ἐκ μακρυνῶν ταξειδίων καὶ διακινδυνεύω, μὰ τὴν πίστιν μου, παρουσιαζόμενος εἰς τὴν οἰκίαν της ἀνευ προσκλησεως. Ἀλήθεια... δὲν εἶνε, φρονῶ, περιττὸν νὰ σᾶς προσφέρω τι;

Ἡ Μέρση ἀπεκρίθη δι' ἀρνητικοῦ νεύματος.

Τὸν ἐγνώριζε, τὸν εἶχεν ἴδει, τὸν εἶχεν ἀκούσει, τὸν εἶχε θαυμάσει καὶ ἐν τοσούτῳ ἐξεπλήσσετο ἀκόμη ἐκ τῆς εὐχερείας τῶν τρόπων καὶ τῶν λόγων του.

Ἐκεῖνος ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του, ὡς ἄνθρωπος ὅστις δοκιμάζει ποτήριον, ὡς οἰνογνώστης καλοῦ οἴνου.

— Ὁ βουργόνδειος οἶνος τῆς θείας μου εἶναι ἄξιος τῆς θείας μου, εἶπε μετὰ κομικῆς σοβαρότητος. Καὶ ἐκεῖνη καὶ οὗτος εἶνε ἀληθῶς ἑξοχα προϊόντα τῆς φύσεως.

Κατόπιν ἐπεθεώρησε τὴν τράπεζαν καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ δι' εἰρωνικοῦ βλέμματος τὰ ἐπ' αὐτῆς φηγντά.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΟΝΕΙΡΟΝ ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ

Εἰκὼν.

Α'

Εἶνε ἐσπέρα ψυχρά, ἀλλὰ πλήρης μεγαλείου. Εὐρισκόμεθα μόνοι ἐν τῷ δωματίῳ της, καθήμενοι πλησίον ἀλλήλων, πρὸ τοῦ παραθύρου, ἐπὶ τίνος ἀνακλίντρου. Βλέπω ἐκεῖ ὑψηλὰ ὀρθομένην ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ λόφου της τὴν Ἀκρόπολιν—τὸ κλέος τῶν αἰώνων—ἐν ὅλῳ αὐτῆς τῷ θείῳ μεγαλείῳ. Ὀλίγον τι ἔνθεν ὑψοῦνται ὑψηλοὶ-ὑψηλοὶ οἱ στύλοι τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Ἀπώτερον δὲ πρὸς τὸ βάθος ὁ Σαρωνικός, γαλήνιος, κυανοῦς-κυανοῦς, κατοπτρίζων τὴν ἀργυρόεσσαν σελήνην.

Κλίνω τὴν κεφαλὴν μου καὶ συναντῶ τὰ ροδόχροα χεῖλη της. Βυθίζομαι ἐν τῷ μαγευτικῷ πελάγει τῶν γαλανῶν ὀφθαλμῶν της, ἐνατενίζοντων με μετὰ τοσαύτης ἀγάπης! τόσου πάθους! Διακρίνω ἐν αὐτοῖς κόσμους ὅλως νέους, ἀπείρου εὐτυχίας, εὐέλpidος μέλλοντος. Διὰ τῆς μῆδαις χειρὸς μου τὴν κρατῶ ἐκ τῆς ὁσφύρος, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας τῆς διευθετῶ τὰς

ἐπὶ τοῦ λείου καὶ παλλεύκου μετώπου της ἀτάκτως* πίπτοντα λευκὰ μαλλιά της. Ὑψώνει σιγὰ-σιγὰ τὴν ἄβρην χεῖρά της καὶ λαμβάνει τὴν ἰδικήν μου. Μοὶ τὴν θλίβει τόσον γλυκὰ, ὥστε μοὶ φαίνεται ὅτι μεταδίδει δι' αὐτῆς εἰς τὴν ἀπεγοητευμένην καρδίαν μου τὸ ἄρωμα καὶ σφοῖγος τῶν δεκαεπτὰ Μαΐων της. Μεθύω ἐξ εὐτυχίας. Ἡ ἀπόλαυσις τοσαύτης εὐδαιμονίας ὑπερβαίνει τοσοῦτον τὰ ὅρια τῶν ἐλπίδων μου, ὥστε διστάζω νὰ πιστεύσω ὅτι εἶνε πραγματικότης. Νομίζω ὅτι εἶνε ὄνειρον. Ἀλλ' ὅχι! εἶνε γλυκεῖα ἀλήθεια. Τὴν αἰσθάνομαι ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Ἡ ἐκ τοῦ πλήρους ζωῆς ἀναπάλλντος στήθους της ἀνερχομένη πνοή της μοὶ θωπεύει τὸ πρόσωπον, ὡς ἡρεμον πνεῦμα Ζεφύρου. Διατελῶ ἐν τελείᾳ ἐκστάσει καὶ κλίνω τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἵνα ἀναπαυθῶ ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς εὐτυχίας. Ἐνίστε καὶ ἡ ὑπέρμετρος εὐδαιμονία μεθύει, ναρκώνει. Ἐκεῖνη δὲ τότε θωπεύουσα τὴν κόμην μου διὰ τῶν δακτύλων της ἀρχίζει νὰ με βαυκαλίζει γλυκὰ-γλυκὰ μὲ φωνὴν Χερουβεὶμ καὶ ἀγγελικὸν μελῶμα ἐπὶ τῶν χειλέων:

Κοιμήσου, ἀγγελοῦδι μου

Κ' ἐγὼ σὲ καὶ οὐρίζω...

Καὶ ὄντως ἤδεῖα νάρκη ὕπνου μὲ κατέλαβε, τὰ δὲ βλέφαρά μου ἐκλείσθησαν.

Ἀπεκοιμήθην.

Β'

Περιδιαβάζω μετὰ τοῦ φίλου μου Αἰσώπου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κατὰ τὴν συνήθη ὥραν τοῦ περιπάτου. Πληθὺς κόσμου ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἀνέρχεται καὶ κατέρχεται ἐπὶ τοῦ δεξιόθεν λιθοστρώτου. Ἐγὼ ὅμως πρὸς ἀπαξάπαντας ἀδιαφορῶν, ἐπιζητῶ παντοῦ νὰ διακρίνω τὸν ἄγγελον τῶν ὁνείρων μου. Ἀ! ἰδοὺ τὴν τέλος. Κατέρχεται μετὰ τῆς μητρὸς της ρεμβώδης. Εἶνε πάντοτε ὡραία. Αἰσθάνομαι τὸ μαγικὸν βλέμμα της προσηλούμενον ἐπ' ἐμοῦ. Ὅποια εὐτυχία! Τρέμω ἐκ συγκινήσεως ὡς δεκαπενταέτης μαθητῆς Σχολαρχείου. Οἱ πόδες μου κλονίζονται, ψυχρὸς δ' ἰδρῶς περιρρέει τοὺς κροτάφους μου! Κἄμνω ἀδεξίως ὑπόκλινσιν, ὡς ἀληθὴς ἐπαρχιώτης, θέτων ταυτοχρόνως τὴν δεξιάν μου ἐπὶ τοῦ πύλου μου, ὅπως χαιρετίσω, ὅτε αἰφνης αἰσθάνομαι βαρεῖαν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου μου. Στρέφω πάραυτα τὴν κεφαλὴν. ὦ φρίκη! Καὶ τί βλέπω! Τὸν δικαστικὸν κλητῆρα Χαψιδῆν, μὲ κυανόλευκον ταινίαν ἐπὶ τοῦ βραχίονος νὰ με κρατῇ στερεῶς, καὶ νὰ με παρατηρῇ μὲ ἀπειλητικὸν ὄμμα, τὸν δὲ φίλον μου Αἰσώπον νὰ τὸν ἐπὶ τῇ γαλινῇ ἐκ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου καὶ τοῦ Βασιλέως, σὲ συλλαμβάνω, κραυγάζει ὁ Χαψιδῆς, ἐπισύρων τὴν προσοχὴν καὶ τῶν μάλλον ἀπομεμαρυσμένων διαβατῶν.

Γ'

Χά! χά! χά! Τί ἄσχημο ὕπνο ποὺ κάνεις! ἀκούω αἰφνης νὰ μοὶ λέγῃ φωνὴ

μελωδική, ἐνῶ ἀνατινασσόμενος καὶ τρίβων τοὺς θαμβοὺς ἔτι ὀφθαλμούς μου, βλέπω ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καγγαζοῦσαν ἐκείνην.

— Ἀλλὰ τί διάβολο λοιπόν! οὔτε 'ς τὴν ἀγκαλιά της 'μπορεῖ νὰ εὕρω ἡσυχία, ψιθυρίζω ἐν ἀγανακτήσει.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Τὸ τέκνον τοῦ Ἑραστοῦ» καὶ «Ἡ ἀνυμφος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Matthey (Arthur Arnold) δρ. 3,50 (4)
«Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ τὸ «ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ι. Φ. Σμίθ. δρ. 3,25 (3,75)

«Ὁ Ἀδίκηθεις Ρογγῆρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
«Ἀττικά Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου 2 (2,20)

«Ἑλληνική» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἑπαμεινώνδα Κυριακίδου δρ. 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ δρ. 5 (5,30)

«Ὁ Ἀγνώστος τῆς Βελλεβίλλης», μυθιστορία Π. Ζακνὸν δρ. 2,50 (2,70)

«Ὁ Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Ponson de Terrail δραχ. 2,50 (2,70)

«Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σὺν δραχ. 3 (3,20)

«Τὰ χάλια μας», κομῶδιον Π. Λαζαρίδου ἡθοιοῦ λ. 70 (80)

«Ὁ παπᾶ — Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀλεξ. δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἀδελφούλα», μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2) δρ. 2,50 (2,80)

«Τοῦχοιὺν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 1 (1,40)

«Τὰ Ὑπερῶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane δρ. 4 (4,20)

«Ἡ Γυναίκα, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 1 [1,20]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)

Ποήματα Ι. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. (3,20)

Χρυσόδετα 4

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Μία ἡμέρα ἐν Μεδέρρα», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 1,50 (1,60).

«Οἱ Μελλόνουμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἐσβίε Μαριε, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δρ. 1,50 [1,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτος Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεντισάδων». Τόμοι 2 Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὁγκώδεις τόμους Δρ. 4 [4 4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ.2 [2,20]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὁγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἑμμ. Γονζαλὲς Δρ. 1,50 (1,70)